

komme med Oplysninger, og hvis saa disse Oplysninger begrunder en virkelig ny Stilling, maa jeg selvfølgelig tage Sagen under Overvejelse. Men kommer der ikke noget nyt, føler jeg mig bunden ved mine gentagne Afstemninger i dette høje Ting og vil anbefale Tingets Medlemmer at gøre det samme; for da er Sagen den samme, og saa maa man ogsaa stemme som tidligere.

Westergaard: Jeg skal glæde det høje Ting med at fatte mig i Korthed. Der er sagt saa mange Ting om denne Bane, at man vistnok ikke kan fremføre noget som helst nyt. Jeg kan kun udtale min Glæde over, at det anerkendes fra alle Sider, at den Banetrang, der tales om, virkelig er til Stede i disse Egne, og over, at man fra alle Sider er enig om, at vi skal have den Bane; og jeg vil haabe, at Resultatet af Forhandlingerne bliver, at den bliver vedtaget. Det er sikkert, at der ikke nu findes nogen Egn i vort Land, hvor Trangen til en Bane er saa stor som her. Befolkningen derov er kan ikke vedblivende følge med i Udviklingen, hvis den ikke faar de Samfærdselsmidler, der er nødvendige i vore Dage. Dette Baneanlæg er absolut og uomgængelig nødvendigt.

Jeg finder Anledning til at takke den højtærede Minister, fordi han har fremsat Lovforslaget. Jeg tvivler ikke om hans varme Interesse for, at dette Baneanlæg gennemføres. Derimod maa jeg sige, at jeg ikke er ganske enig med den højtærede Minister med Hensyn til Maaden, hvorpaa han agter at løse denne Opgave. Der er ganske vist en Knude og en haard Knude, der har drillet adskillige Gange med Hensyn til dette Baneanlæg, og der kan være forskellige Maader at søge at løse denne Knude/paa. Den højtærede Minister er for saa vidt sluppet let fra det, som det forekommer mig, at han i nogen Grad har lagt Knuden til Side for at lade andre løse den. Det tror jeg ikke er rigtigt. Jeg er ganske enig med de ærede foregaaende Talere, der mener, at det i Virkeligheden maa være Rigsdagens Opgave at træffe denne Afgørelse, og jeg vil slutte med at udtale Ønsket og Haabet om, at Lovforslaget maa blive vedtaget i denne Samling, og at Rigsdagen maa træffe Bestemmelse om, hvor denne Bane skal gaa. Saa først bliver der Ro i Befolkningen. Der har været ført en Strid derude i mange Aar, og det er rigtigt, hvad der blev sagt af en æret Taler, at det er ingenlunde let at blive ved med at føre en Kamp gennem saa mange Aar. Den Kamp standses ikke ved Ministerens Forslag; den standser først, naar Rigsdagen, saaledes som Befolkningen

udtrykkelig har bedt om, træffer Afgørelsen af dette Spørgsmaal. Dermed vil jeg meget anbefale, at man faar denne Bane vedtaget i denne Samling.

Moltesen: Det er ikke, fordi jeg er bange for at nævne denne Sags Fortid, at jeg ikke taler om den her, men fordi jeg har talt om den ved Finanslovens første Behandling, ligesom jeg i alle de Aar, jeg har siddet i den danske Rigsdag, har haft Lejlighed til at følge og knytte Bemærkninger til dette Baneprojekt og ogsaa har været med til at stille Forslag om en ganske bestemt Retning. Nu vil jeg takke den højtærede Minister for det salomoniske Lovforslag, der her er lagt paa Tingets Bord. Hvis vi ikke følger Ministeren i dette Lovforslag, er det at give denne Bane Gift, og det vilde være Synd. Det vilde være Synd mod Egnens Befolkning og mod det Danmark, som nu skal begynde at dyrke de Egne, som vi ikke har faaet fat paa endnu i tilstrækkelig Grad, naar jeg tænker paa de Rigdomme, der ligger skjult og blot kræver en Bane for at blive hævet op i Dagen og Lyset.

Den eneste Udvej, hvis det skal lykkes at faa noget gennemført i denne Sag, er at følge Ministerens Forslag; og jeg begriber ikke, at man kan sige, at den Ekspropriations- og Besigtigelseskommission, til hvem det overlades i Forening med Beboerne derovre at bestemme Retningslinien, er uansvarlig. Jeg vil antage, at der i Kommissionen er en lige saa stor Ansvarfølelse, som hos en hver som helst Rigsdagsmand i den Henseende. Det er dens Opgave at tage rent saglige Hensyn. Jeg røber ingen Hemmelighed, naar jeg siger, at vi Rigsdagsmænd ikke altid kan tage saadanne Hensyn, fordi vi er bundne til det Synspunkt, vore Vælgere har; og det er ganske naturligt; det kan slet ikke undgaas. Hertil kommer, at denne Bane hverken skal opføres i Dag eller i Morgen; det vil være adskillige Aar, inden den bliver gennemført, og i den Tid kan der være sket økonomiske Forskydninger i disse Egne. Naar man f. Eks. følger Egnens Udvikling i de sidste 10 Aar, vil man se, at Tyngdepunktet er blevet flyttet fra den ene Side til den anden ved et Mergelleje, et Tørveskær, eller hvad det nu kan være. Naar den Tid kommer, da Banen skal anlægges, er det saaledes muligt, at adskillige Ting taler for en helt anden Linie end de to, der nu er Tale om, den ene over Ørre, den anden over Aulum — hvorfor ikke nævne Navnene? Lad os blot overlade Afgørelsen til Egnens Beboere,